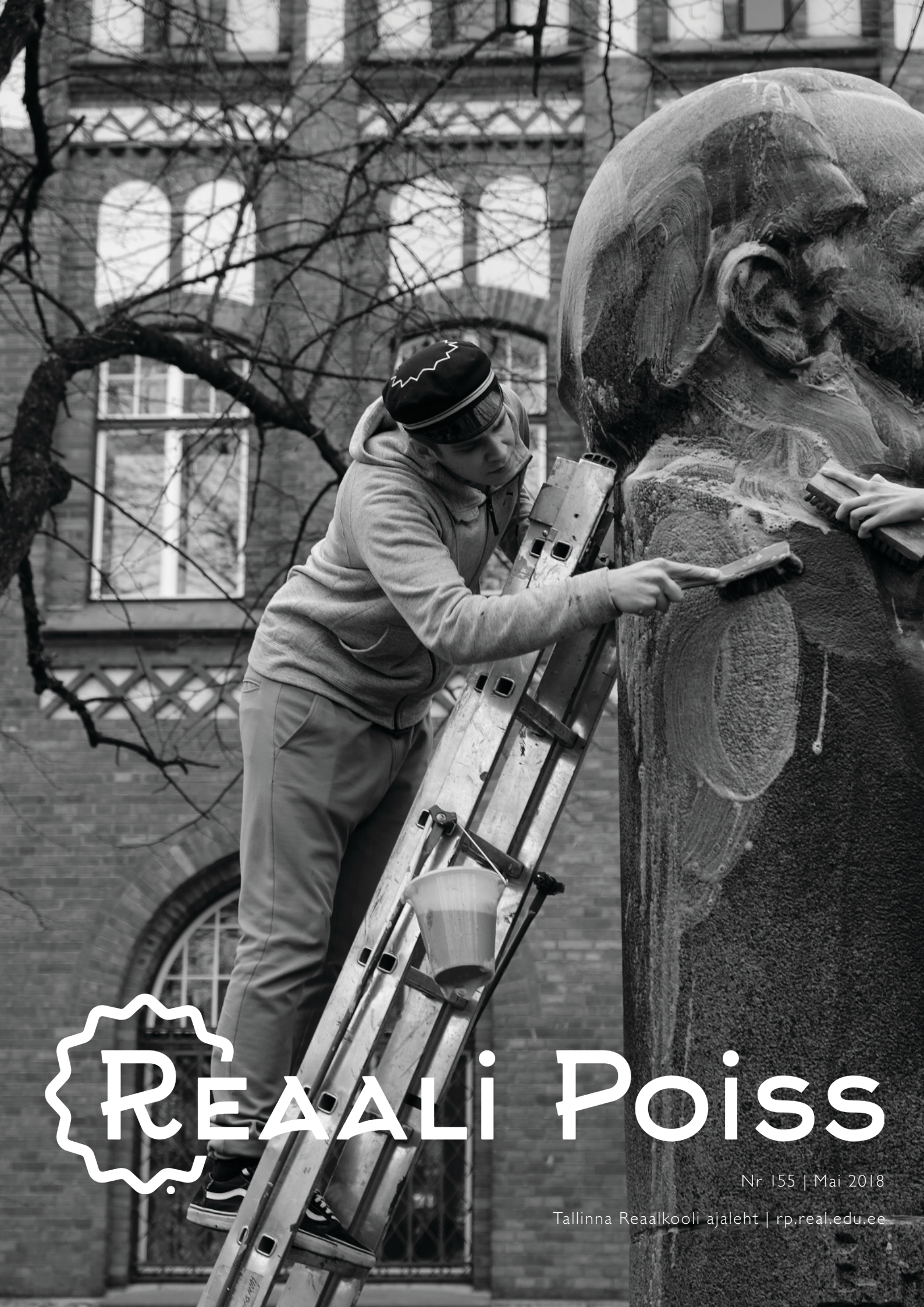

REAALI Poiss

Nr 155 | Mai 2018

Tallinna Reaalkooli ajaleht | rp.real.edu.ee

LÕPPSÕNA

Kohe-kohe on jälle läbi. Loetud kontrolltööd, arvestused, eksamid, viimased vene keele laulud ja trepil jooksmised veel minna. Lõpp on justkui käega katsutav, siiski alles mägede taga. Loodetavasti vaatad sellele õppeaastale tagasi enam-vähem helge pilguga ja ei kahetse oma otsuseid. Vahest vaid hilja alustatud uurimistööd, mis pinnuna silmis unegraafiku pea peale pööras, või hoopiski vähest ettevalmistust eelseisvaks iseseisvaks eluks. Kuid las ta praegu jääda, muretsetud küllalt. Keera nüüd nina päikese poole ja lase muredel haihtuda.

Kaheksa lehte, ajarännaku erileht, kümned hilinenud artiklid ja rahulolu iga lehe kooli jõudmisest on möödas hetkest, mil Kaur-Laur *duo* näod igakuiselt teiselt leheküljelt vastu hakkasid vaatama. Kas me kahetseme? Vahel. Samas tasub ära kogu pingutus ja vastutus, mille aasta tagasi enda kanda võtsime ja mis nii mõnelgi hetkel tugevat peavalu tekitanud on, kui õpetajate ütluste lugemisest ning ristsõnade ja sudokude lahendamisest mõnel naeratus näole ilmub. Ja see ongi armastus.

Armastusega teeme suure kalli Mirelile, kes meid kaasa tõmbas ja vajadusel kasvõi öösiiti probleeme lahendas. Sinu toimekus ja siirus on nakkav! Suur aitäh Anettele, kelle fotod Poisi kaant kaunistanud on. Tänu sõnad ka kõigile usinatele ja vahel ehk veidi vähem usinatele kirjutajatele. Ilma teieta need lehed ilmavalgust näinud ei oleks. Aitäh igäihele, kes sel aastal meile nõu ja jõuga abiks olnud! Mireli väärt ideed ja nõu ning Anette imetoredad ülesvõtted käisid Poisiga kogu aeg kaasas. Nüüd on aga hea ja iseenesestmõistetav peagi kadunud, et teha ruumi uuele ja värskele. Mis järgmisel aastal saama hakkab, on meile kõigile üks paras üllatus. Elame, näeme. Hetkel oleme me kõik aga ära teeninud ühe suve.

Ilusat suve ja kohtumiseni uuel, värskel õppeaastal, kallid!

Karmen ja Kirke

PRESIDENDI VEERG

“Raske oleks kirjeldada ta rõõmu suurtel kellalöömise päevadel.”
– Victor Hugo, “Jumalaema kirik Pariisis”

Viimast korda sel õppeaastal kirjutan teile, kallis koolipere, Reaali Poisi kaante vahelt. REKi jaoks oli möödunud aasta täis lakkamatut tegutsemist, kusjuures korraldasime üritusi, mille suurust on järgnevatel aastakäikudel raske trumbata. Kobakamaks on läinud ürituste eelarved, pikemaks sponsorite nimekirjad ja tugevamaks suhted välispartneritega. Eeskätt pean silmas Vabalava, Motivatsioonikuud, Taani päeva ja Koolilõpulaata, kuid mainimata ei saa jätta ka Avatud ülikooli, klassidevahelisi jalg-, korv- ja võrkpallivõistlusi, gümnaasiumi jõululaata, sõbrapäeva, Soome 100 päeva, avatud uste päeva jne.

Ükski neist üritustest poleks toimunud ilma tugeva meeskonnata, seega soovin ma eeskätt tänada Liisa Marie Kernerit ja Hedvig Vahlbergi, kellest paremaid juhte on raske ette kujutada. Ilma nende jaksu ja pingutuseta poleks REKi saavutustest suurt midagi rääkida. Samuti väärib kiitust Siret Siim, kes võttis Taani päeva näol enda kaela väga tänuväärse, kuid ilmatu raske ülesande ning suutis sellest eluga välja tulla. Loodan, et ta julgub ka järgneval kahel aastal enda kaela taolisi suurüritusi võtta. Ei saa mainimata jätta spordiürituste peakorraldajaskonda: Robert Kuks, Sofia

Markson, Kristjan Baikov ja Jan Markus Üprus. Teie töö jääb vast enim tagaplaanile: niisamuti, kui riideid seljas on raske hinnata, jääb au ja kiitus tulemata teile, kes aasta otsa terve gümnaasiumi ees oma kohustusi täidavad. Ilma riieteta oleks samas piinlik linna peale minna.

Siiski, nagu sõnas ka Karl-Ander enne mind, arenguruumi on. Ideid järgnevateks aastateks kogusin nii 15. mail toimunud Reaali arengukava arutelul kui ka KSG-s korraldatud aasta õpilasomavalitsuse esitlusvoorul, kus olid lisaks Reaalile esindatud ka 32. keskkool, Pirita Majandusgümnaasium ja Kadrioru Saksa Gümnaasium. Sealt saadud mõtteid võime ellu hakata viima juba järgmisel sügisel.

Enne uut kooliaastat soovitan kõigil läbi lugeda 134B klassi õpilase Tommi Allar Oja uurimistöö “Teine võõrkeel Tallinna Reaalkoolis 2017/18. õppeaastal”. Uue maja ehitusega võivad avaneda igasugused võimalused, kuid nagu mõne aastakümne taguses Eestiski, tuleb oma veendumuste eest võidelda ning end kuuldavaks teha. Mittemillestki ei saa midagi sündida.

Lõõgastavat suve ja palju päikest!

Teie president

EV 100

Erko Olumets
134A

1918. aasta suve veedab verivärske Eesti Vabariik Saksa sõjaväe okupatsiooni all. Juunis arreteeritakse Konstantin Päts ja saadetakse vangilaagrisse. Jätkub saksastamine, septembris avatakse Tartu Ülikool saksakeelsena.

Kuid Tallinna Reaalkoolis läheb elu peale okupatsiooni algust edasi ja koolitöö ei ole okupatsioonile vaatamata häiritud. Õppur Arnold Tols meenutab muudatusi saksa okupatsiooni aegses Reaalkoolis:

„Okupatsioon oli täies hoos. Inspektor kärkis iga päev kõvas saksa keeles, nii et kõrvad kumisesid. Meeleolu see aga põrmugi saksameelsemaks ei teinud. Mõjus just vastupidi. Uut vaimu oli siiski märgata – saksa keel kõlas sagedamini endisest, mundritelt aeti nõõbid. Ka klasside nimetused muudeti peatselt ümber. Kuuendast klassist

tekis „ober-secunda” ja seitsmendast „unter-prima”, ning ka kooli nimi oli järsku nagu saksem – „Oberrealschule”. Õpetajad enamikus jäid endise õppekeele juurde, kuna mõni nendest isegi eesti keelt kasutama julges hakata.” Koolielu kulges rahulikult edasi ning eeltoodud muutused ei toonud kaasa erilisi tagajärgi.

Siinkohal võib esile tuua ühe loo Saksa okupatsiooniajast, mis iseloomustab hästi Reaalkooli sidemeid Eesti iseseisvumisega. Et loost aru saada, peab enne mainima, et tollal asetsesid klasside eesotsas suured puidust poodiumid, mis kandsid kõnepuldi rolli. Lugu algab sellega, et keegi poistest oli kaasa võtnud kassipoja ja too oli lipsanud klassi ees asuva poodiumi alla ning ei mõtelnudki sealt välja tulla. Edasi jutustab Artur Paomets:

„Algas esimene tund – saksa keel, mida andis Karl Donner. Kogu klass oli kuidagi ärevil ja kui kassipoeg poodiumi all äkki vaikselt näugus, kärgatas Donner: “Mis kassi hääli te seal teete ja mis teiega täna üldse lahti on, te ahvinäod?!” [...] Pääsengi avausest läbi poodiumi alla, kus mind üllatas haruldane leid. “Poisid, vaadake, mis siin on!” hõiskasin ja lükkasin avausest välja kaks vintpüssi. Püüdsin kinni ka kassipoja ja ronisin seejärel välja. Kassipoeg polnud enam meie huviobjektiks, vaid meie huvi tiirles

püsside ümber. Minult küsiti, kas see on kõik? Vastasin, et kogu poodiumialune on püsse täis, ka padrunitaskuid ja muud. Äkki kuuldus kellegi hää: “Mis Soodom ja Komorra siin lahti on?” [...] Varsti ilmus kohale “dire” (Nikolai Kann), kooliteenija Eischenschmidt ja salk vanema klassi poisse. Meid saadeti klassist välja eeskotta. Ei lubatud kooliruumist lahkuda. Meiega jäeti keegi vanema klassi poiss, kes pidas meid silmas. Algas põnev püsside, padrunite ja muu väljakandmine. Oli see toiming läbi, kutsuti meid klassi tagasi ja näost kahvatu direktor kinnitas meile, et leitud relvad olevat õppepüssid. Tegelikult võimlemistundidel tegime vahel harjutusi puust õppepüssidega, kuid sõjaajal olime küllalt näinud ka õigeid püsse, nii et me ei uskunud “dire” juttu. Meile öeldi ka, et kõige nähtu kohta peame suu pidama, et sellest ei tohi rääkida ei omavahel ega ka kodus. Ja realistid oskasid suud pidada.”

Õnneks jäid poiste leitud püssid ja laskemoon okupantidele saladuseks ning uuesti ilmusid relvad välja alles Vabadussõja aegu.

Lõpetuseks võib lisada, et õppetöö lõppes 1918. aasta kevadel 18. mail, mis tähendab, et vaatamata pingelistele ja rasketele aastatele, said realistid pea kuu aega kauem suve nautida.

Sisukord

2	Toimetaja veerg & Presidendi veerg	10	Tätoveeringud
3	EV 100	12	Abituriendid & Arvamus
4	USA	14	Teater
5	Moelennuk	15	Söökla & Väike maja
6	Bratislava		
8	Peojutt		

KUIDAS HAKATA MÕTLEMA 10 PÄEVAGA

//////////
Anette Remmelg 135C

Aprillis toimus USAs 10-päevane õpilaspõlvprogramm LIYLS, kus arutleti teemadel: keskkonna hoidmine, rassism, poliitilised õigused ja immigrandid. Kokku oli kohal üle 90 õpilase 21 riigist. Meie koolist lendasid kohale õpilased René Piik, Anette Remmelg, Rene Aleksander Truuts, Anette Joandi ja saatjana õpetaja Madis Olsper.

Kell neli hommikul 8. aprillil kogunesime lennujaamas ning meie 21-tunnine reis võis alata. Lennujaamast välja astudes ootasid siltidega meie pered. Väikene *small-talk* ning hakkasimegi kiiresti liikuma, sest pidime veel jõudma kooli, et ette valmistada oma presentatsioon Eestist. Järgnevate päevade ajakava oli nii tihe, et igal öhtul jäime kella kümnest rampväsinuna magama. Mina vaatasin alles neid suuri maju, mida ei saa isegi Viimsi mõisadega võrrelda, kui mind juba uuesti sunniti autosse istuma. Teel kooli sain aru, et selles piirkonnas ei ole suured mitte ainult majad, vaid ka teed, autod, istmed, söögiportsjonid ja valgusfoorid.

Esimene päev programmist oli sissejuhatus, et tutvustada rohkem USA-d ja teiste riikide delegatsioone. Hommikul olid kõik 92 õpilast end suurde söögisaali pressinud, kus käisid ringi ja vaatasid teiste delegatsioonide esitlusi, kaasa oli taritud maiustusi, pilte, sööke, jooki, rahvariideid ja lausa vahvlitegemismasinaid ja tainast. Saalis oli tunda juba õpilaste elevust järgneva kümneks päevaks. Öhtul külastasime Washington D.C-d, käisime Lincoln Memorialil muuseumis The National Museum of American History.

Teine päev oli mõistmaks rohkem koolielu. Hommikul oli pidulik avatseremoonia, kus iga riik kõndis uhkelt koos lipukandjaga sisse, ning pärastlõunal käisime tundides ja jälgisime koolielu. Ausalt öeldes oli see mulle üks suur šokk. Esiteks käisid

õpilased koolis dresside, pusade, T-särkide, sandaalide ja sokkidega.

Tunnid kestsid poolteist tundi, mille jooksul õpilased ja õpetajad arutlesid. Vahepeal võis õpilane avada kommipaki ja rahulikult maiustada, hetke pärast ilmus õpetaja tema juurde, tegemata märkusi, ning nad sõid koos, samal ajal arutledes ja lahates loetud raamatut. Kõige suurem imestus oli aga siis, kui õpetaja ei osanud miljonit sajaga jagada ja õpilased ei kostnud ka selle peale midagi. Hommikuti kui kool algas, siis täpselt kell 9 oli minutiline vaikusehetk, pärast mida loeti palve USA auks. Sellel hetkel ei võetud vastu telefone, igaüks oli tasa ning isegi tundi hilinevad õpilased ja õpetajad seisis tardunult koridorides. Hoolimata riietusstiilist, patriootlikkusest, käitumisest tunnis ja oskamatuses jagada – mis tuli minule kui Reaalkooli õpilasele suure imestusena – võib siiski USA kooli eeskujuks võtta, arvestades seda, et kogu vabama käitumise ja reeglite tõttu on koolielu palju stressivabam ning õpilased õnnelikumad.

Järgmistel päevadel pidasime maha pikki arutelusid ja *workshop'e* programmi LIYLS läbivatel teemadel. Kuulasime teiste õpilaste ideid, arutlesime koos ja mõtlesime plaane, kuidas seda kõike hiljem oma kodudes edasi anda. Ilmselt oli kõige raskem samastuda ja kaasa rääkida rassismi teemal, sest Eestis ei puututa siiski sellega nii tihedalt kokku nagu USAs, kus põhimõtteliselt ei eksisteeri kedagi, kes oleks "puhas ameeriklane". Selle kümne päeva jooksul kohtasin vaid ühte "puhast ameeriklast". Kuid kõigi teiste emad või vanaemad olid pärit Itaaliast, Pakistanist, Jaapanist, Venezuelast, Mehhikost, El Salvadorist, Eestist, Poolast, Inglismaalt, Indiast, Israelist või Kongost. Alles siis mõistsin, et ütlemine, et Ameerikal ei ole kultuuri, on täiesti vale. Ilmselt mitte kuskilt maailmast ei leia sellist kultuuride

Tegusad LIYLS-i noored

Allikas: Erakogu

ja erinevate rahvaste harmooniat nagu USAs, kus ühes peres palvetatakse viis korda päevas ja kantakse rätikuid ümber pea ning kõrvalmajas käiakse iga pühapäev kirikus ja kõneldakse hoopis teist keelt. See ongi Ameerika kultuur.

Ilmselt üks kõige huvitavam päev oli, kui meile tulid rääkima holokaustist pääsenud inimesed: John Grausz Ungarist, Klara Sever juudi perest, hiinlane Samuel Lowe ning veel 3 pääsenut, kes kõik on kirjutanud oma eluloo kohta raamatu. Me kõik oleme holokausti koolis ajalootundides õppinud, me kõik teame selle kohta, kuid on teine asi reaalselt kuulda neid jutte inimestelt, kes on selle üle elanud, inimestelt, kes on üle noatera pääsenud. Neilt, kes sõitnud jalgrattaga ühest riigist teise riiki, et leida oma perekonna liikmeid, teadmata, kas nad on veel elus, kust neid üldse leida või kuhu edasi minna. Kes läbi tutvuste üritanud saada teise riigi kodakondsust, kolinud mujale, elanud vaesuses, kaotanud sugulasi ja tuttavaid. Seda oma kõrvaga kuuldes mõistsime, et see ei ole lihtsalt midagi, mida me tunnis õpime, vaid midagi, mis reaalselt juhtus ning millest tuleb õppust võtta. Halvad asjad, mis minevikus on juhtunud, neid ei tohi sundida unustama ja eirama, nendest tuleb õppida.

Kogemus, mis LIYLS programmilt kaasa saime, on hindamatu. Teadmised, laiem silmaring ja mõistmine ei olnud ainukesed asjad, mis me endaga tagasi toime, saime ka väga head sõbrad üle terve maailma, mis muutis lennujaamas lahkuminekuid muidugi veelgi raskemaks.

Kõikidele 135. ja 136. lennu õpilastele soovitan järgmine aasta LIYLS programmist osa võtta, kui vähegi tahtmist ja võimalust on! 📌

MOELENNUK 2018

//////////
Hugo Rebane 135B

Markus Remmet 133C

Fotod: Anette Kuuseorg ja Mattias Kitsing

12. mail toimus järjekordne noortele suunatud moe-*show* Moelennuk, mille toimumisse ka reaalikad tugevalt panustasid. Lavaehitajatest, helitehnikutest ja turvameestest kuni modellideni ja filmistaarideni välja olid reaalikad igal rindel esindatud. Ka GAG-i rahvas oli abiks kutsutud ning kuigi nad pigem keskendusid endast piltide tegemisele ja niisama seletamisele, oli isegi neist tsipa abi.

Ettevalmistus ürituseks oli pikk. Hedvig

leidis meid juba enam kui kuu aega enne moelennuki algust ja määras meid stjuuarditeks. Lisaks sellele ja paljudele teistele tööülesannetele sai Hugo ülesandeks piletite müümine. Nägus poiss, jutt jookseb – ehk jookseb ka piletimüük. Aastake Ene majandustunde juba seljataga, müüs meisterpoiss 19st piletist maha lausa 4. Loo moraal – oleks GAG müünud, poleks üritusel ilmselt ühtegi inimest olnud.

Päev enne üritust panime Uku Kert Paidra ja Robert Kuksi eestvedamisel rämmarlava kokku ja ootasime pikisilmi Moelennuki õhikutõusmist

lavalt, mis pidas isegi Reaali retsipti vastu. Õhikutõus, mis kujutas endast meie (Hugo ja Remmeti) tähetundi. Raske ja ülimalt oluline stjuuardide jalutuskäik laval, kiire seisak, paar käeviihet paremale ja vasemale ning jäljetu kadumine lavatagustesse, kus kalavõrkudes naised ootasid. Olime küll enne ürituse algust kõrvalmaja Dimitrilt ühesugused puidust kivilipsud saanud ja näod ära puuderdanud,

kuid siiski ei oodanud nad meid...

Ürituse turvalisuses ja ausas piletiäris ei julgenud keegi kahelda – Karl Kristjan Käes enda maapiimase rammuga ja palgata palgatud Andreas Hinojosa välismaise olekuga. Olid muidugi ka teised turvamehed, kuid nendest polnud suurt tolku. Remmet tegi nad juba enne ürituse algust särgituks – poiss oli enda valge triiksärgi nimelt koju unustanud. Mattias Kitsingu ja Anette Kuuseoru peamiseks ülesandeks sai Hedvig Vahlberg & Co korraldatud suurepärase ürituse jäädvustamine. Ürituse tehnilise poolega tegelesid jällegi Kuks ja Uku, kes eelmise öhtu lavaehitamisest kurnatud olid. Üks kõigi, üks kõigi – saabus abivägi Johann Walter Õuna näol, kes tänu antibiootikumidele oli pohmelusest mõneks ajaks vabanenud. 📌

BRATISLOVE? BABY DON'T HURT ME...

////////////////////
Tarmo Pungas 134A
Fotod: Erakogu

24. aprillil, kevadvaheaja teisipäeval kell 6 hommikul asus Reaalkooli juurest teele buss, kuhu istus 38 segakoorilauljat koos kahe bussijuhi ja Eve Karbiga. Sihiks võeti Bratislava, et osaleda konkursil Slovakia Cantat – esimene rahvusvaheline võistlus, kust Reaali segakoor osa võtab (praegune koosseis on läbi ajaloo suurim ja tugevaim).

Esimesel päeval “keskendusime sõidule” – pikim peatus oli Poola toidukohas nimega Bar Abro. Poola paistis kohe silma odavate hindade ja sooja ilma poolest.

Teisel päeval külastasime esmalt Wieliczka soolakaevandust. Seal oli üks suur “saal”, mille akustika pidavat olema jube hea – korralike Reaalkooli õpilastena pidime seda väidet otse loomulikult empiirilisel kontrollima, esitades Uusbergi laulu “Muusika”. Väide leidis kinnitust ning koor pälvis tagasihoidliku aplausi kõigilt

juhuslikelt kuulajatelt. Seejärel sõitsime Krakowisse, kus vaatasime iseseisvalt ringi ja täitsime kõhtu. Huvitav fakt: sain parklas ühelt bussilt (väga) kerge hoobi. Öhtuks jõudsimme Slovakkiasse, Popradi.

Kolmandal päeval oli ilm tavapärasest erinev: sadas kergelt vihma ja sooja oli ligi 14 kraadi. Pärast hommikusööki võtsime

rattad (sammud) Demánovská koobaste poole, kus võis näha väga palju stalaktiite ja stalagmiite ning täiesti selge veega järvi. Pärast koopaid sõitsime arhitektuurilisse rahvapärandisse kuuluvasse Čičmany külla, mille majade seintel võis näha ilusaid valgeid mustreid. Öhtuks jõudsimme Bratislavasse, kus esinesime ühe vaimuliku looga konkursi avauirus-kontserdil kirikus.

Muide, meie hotelli (nimega Chopin Hotel) ees oli klaverimustriga ülekäigurada.

Neljandal päeval oli ilm taas 20 ringis. Hommikul käisime linnatuuril giidiga, kelle lihased nägid kahtlaselt implantaatide moodi välja: kleenukese mehe kohta oli tal uskumatult suur rinnapartii. Inimesena oli ta aga väga tore: naeratas kogu aeg ning ütles kõige kohta *very famous* (sh kohaliku McDonald'si kohta). Pärast kahte vaba tundi linna peal läksime proovi ning 15.30 algas väiksemat sorti kontsert, kus esitasime kogu oma

repertuaari. Seejärel sõitsime tagasi hotelli ja leidsime midagi söögipoolist.

Esinemispäeva hommikul tõusime kõik 6 paiku üles ja tegime kehalisi harjutusi, et hääli jõuaks ärgata. Kell 10 oli esinemine žüriile: esitus läks üldjoontes väga hästi, ainult paari pisikese apsakaga. Siis oli paar tundi vaba aega, et kuulata teisi esinejaid või jalutada linna peal. Lõuna paiku sõitsime bussiga 10 km kaugusel asuvasse Devín Castle'isse. Loss asub Austria

piiri juures, kus kaks jõge (Doonau ja Morava) kokku saavad. Siis sõitsime tagasi kesklinna, kus tehti teatavaks konkursi tulemused. Pälvisime oma kategoorias (kuni 21 a) esimese koha ja kuldse paela! On vähetähtis, et selles kategoorias oli koos meiega vaid kaks osalejat, sest saavutasime 92,3 punkti sajast.

Järgmine hommik oli seletamatul kombel raske kõigile, mistõttu väljus buss plaanitust veerand tundi hiljem

ehk 7.45. Kell 11 jõudsimme Bešeňová termaalveeparki, kus veetsime kaks mõnusat tundi sulistades ja võrkpalli mängides. Seejärel alustasime pikka sõitu Varssavi poole. Teel tegime söögipeatuse Burger Kingis, kus olid tõesti väga head hinnad: terve eine sai kätte 4 euroga.

Viimasel päeval pidime plaani kohaselt hotellist kell 7.30 välja sõitma, kuid väljasõit hilines kolm tundi. Põhjuseks oli ühe bussijuhi tervis, nimelt läks ta öösel seljavalu tõttu haiglasse, kus tal avastati neerukivid. Üks kõikide, kõik ühe eest mõtteviisil ootasime, kuni juht haiglast välja lubati. Sõit Eestisse kulges pikalt. Lõunat sõime juba tuttavas Bar Abros (kui sinna satute, soovitan proovida kodujuustuga pannkooke). Poola-Leedu piiril peeti buss kinni, meie õnneks vaid 20 minutiks. Tallinna jõudsimme kell 3 öösel eesti aja järgi. Laulsime veel bussijuhtidele tänutäheks ja viimaks sammusime tuttavate voodite poole. ^R

„KUI NÜÜD AUS OLLA, SIIS MA POLE TEGELIKULT ÜLDSE ERILINE PEOINIMENE.”

Hanna Eliis
Talving 134B
Fotod:
@peojutt
Instagramis

@peojutt on instagramis pesitsev koomiks, mis on poole aastaga kogunud üle 1600 jälgija. Nagu nimigi ütleb, portreerib peojutt Eesti noorsoo öiseid mõtteavaldusi. Peojuttudega on ilmunud ka värviraamat. Peojuttudega saab ennast kurssi viia instagramis @peojutt või peojutu kodulehel www.peojutt.wixsite.com/peojutt. Koomiksiste peatamatu ja silmapaistva tähelepanu jäädvustamiseks intervjueris Reaali Poiss nende autorit.

Kuidas peojutt algas?

Peojutu sünni eest saab mõneti tänada minu ajalooõpetajat, kelle tunnid on nii igavad, et need inspireerivad tunni ajal erinevat sorti loometegevusele. Ühel saatuslikul reedel joonistas mu pinginaaber oma vihiku servale purjus hipstereid, kes ütlesid asju, mida sulle ikka peol öeldakse. Ja sellest arenes meil mõte teha selline Instagram. Kuna mu sõbranna on laulja ja mina olen väga kaua kunstiga

tegelenu, otsustasime, et mina hakkan joonistama ja tema aitab mul peojutte koguda/välja mõelda. Alguses tegime täitsa pooleks, ent hiljem, kui juba värviraamat tuli, tegin neid üksinda, ent see sama sõbranna on mulle alati nõu ja jõuga toeks olnud.

Oled sa pigem pinnapeo inimene või eelistad rave'ida?

Kui nüüd aus olla, siis ma pole tegelikult üldse eriline peoinimene. Põhjus on selles, et ma pole kunagi eriti nautinud purjus olemist. Ent see ei ole mind kunagi takistanud ise pidudel käimast. Olla kaine ühtlase ögiseva massi keskel on üheti kurb ja lootusetu, ent teisalt väga naljakas ning annab peojutule ainet.

Kui paljudel pidudel peab kunstnik käima, et sellist materjali koguda?

Peojutte ei peagi koguma, varem või hiljem leiavad nad ise tee sinuni.

Kes on meesofkalamaja? Kuidas tekkis selline idee luua oma tegelaskuju?

@meesofkalamaja on sõna otseses mõttes mees of Kalamaja. Paar aastat tagasi töötasin suvel sekretärina ja kuna kliente nappis, siis tegin suurest igavusest Twitteri hipsterlusest (mis sai kahe aasta peale kokku tugevad 4 follower'i). Ent see Twitter kadus ajaloohämarustesse ning kui ma sügisel Stockholmis olles selle juhuslikult taasavastas, mõtlesin parimad palad üles joonistada. See oli selline ühenädalane projekt, kus iga päeva kohta tuli uus habemevahast ja 5-eurostest kohvidest üle ujutatud repliik.

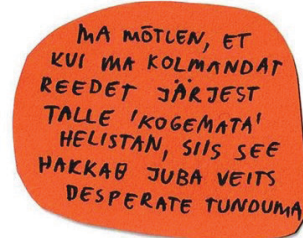
Mis on kõige absurdsem vestlus, millest on peojutt valminud?

Kooli raamatukogu, kaks poissi räägivad omavahel, mõlemad on täisealised, ühel neist on väike öde. Poiss nr 2: *To be honest*, [esimese poisi öe nimi] on vägagi *doable*. Järgneb selline vestlus:

Kas sellise „avaliku“ hobiga tegelemine on tekitanud ka tagasilööke?

Eks ikka, ent sellest ei tasu ennast heidutada lasta. Asju ei tohi kunagi teha selleks, et teiste poolehoidu võita. Põhjus, miks ma peojutu ja hiljem meesofkalamaja tegin, oli see, et mul endal oli hästi naljakas ja mulle endale meeldis. Kõigile ei saa kunagi

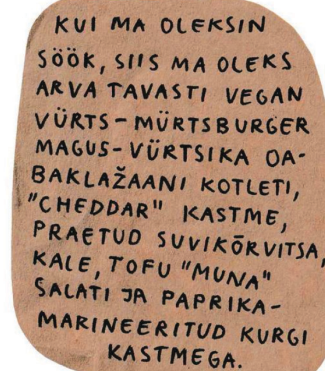

meeldida ja see pole ka eesmärk. Eesmärk on, et endale meeldiks, ja kui teistele ka meeldib, on see juba boonuseks.

Kirjutad neid päris elu põhjal, eks ole? On keegi näiteks ennast ära tundnud ja seejärel erilisel moel reageerinud?

Jah. Mõned on sellised, mis võtavad lihtsalt ühe stereotüübi kokku, aga päris paljud on ka tsitaadid elust enesest. Ning ma ei eita, et valdav enamus on ka minust endast inspireeritud. Aga näiteks „nõii neid, mis arvate kui teeks alustuseks ühe tutvumisringi, kus kõik ütlevad oma nime, vanuse ja suhtestaatuse“ juhtus minuga päriselt ja „ma pole küll kunagi päriselt kedagi lõõnud, aga mul on tunne, et ma lööks suht tugevasti“ samuti. Kui mõni peojutt on otse elust enesest, siis ma üritan peojutu seda öelnud inimesest võimalikult erinevaks joonistada, et potentsiaalseid surmaähvardusi ära hoida.

Nüüd, kui peojutt on valminud ka tootena, kuidas

Kellele meeldib, sellele meeldib, kellele ei, sellele mitte. Kunst ei tohiks kunagi

see sinu tegemisi on muutnud? On hobist saamas sissetulekuallikas või veel mitte?

Värviraamatu mõttele tuli üks mu sõber, kui me koos Barcelonast Tallinnasse sõitsime ja ma joonistasin talle peojutte, et ta saaks neid värvida. Värviraamatu mõte on see, et see kingitakse kellelegi, see keegi teeb selle lahti, seda lapates heal juhul pisut muigab, väga heal juhul isegi natuke naerab, tunneb seal ära enda või mõne tuttava, paneb selle kinni ja on natuke rõõmsam (noh, ja hiljem võrdsitab seda ka oma värvipliatsitega). Just see,

muutuda tööks, sest siis see poleks enam kunst.

Palju sinu aega ja vaeva sellele kulub? Mis sind seda tegema motiveerib?

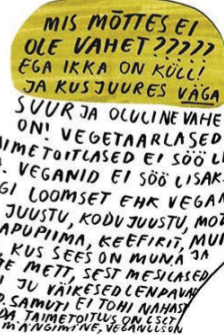
Rohkem kui arvatakse. Motiveerib see, kui kellelegi meeldib ja ta poetab mõne hea sõna, või näiteks see, kuidas ma ühel päeval nägin, kuidas keegi minu kõrval bussis *scroll*'is peojutte ja näitas neid oma sõbrale ning noh, muidugi ei tasuks unustada ka loodust ning elu värve ja varje.

Mis on peojutu tulevikuplaanid?

„Monday, Tuesday, Wednesday and Thursday

Friday, Saturday, Saturday to Sunday
Get, get, get, get, get with us, you know what we say, say
Party every day, p-p-p-party every day”

– Black Eyed Peas

mis mulle ise säärase raamatute puhul meeldib. Selle pealt ma rikkaks kindlasti ei saa ja see polegi eesmärk. Sellel põhjusel hoidun ma ka igasugusest promomisest.

KIRJUD INIMESED MEIE KESKEL

////////////////////
Siret Siim 135C
Fotod: Erakogu

Kas märkad ka aina rohkem reaalikaid, kelle käsi ei kata ainult korralik triiksärk, vaid ka midagi muud – äkki mõni tätoveering? Hakkasin seda sellel õppeaastal tähele panema, kui kooli peal hakkasid silma peale tavapäraste kotikuhjade ka eesmärgistatult seatud mustad jooned inimeste kätel. Ise olen endale juba peaaegu kaks aastat tätoveeringut tahtnud ja arvan, et nendest võibki rääkima jääda. Niisiis püüdsin kinni neli kaaskondlast, et nende tätokatest lähemalt teada saada.

STENVER PÄRN 133.C

Miks just selline? On sellel ka mingi tähendus?

See on nimelt üks Caspar David Friedrichi maal, mis mulle väga meeldis ning mis mind kuidagi teistmoodi mõjutas. Samal ajal oli meil vaja koolis teha kunstiajaloo lõputöö ning see tätoveering sobis ka selleks valatult. Minu enda jaoks on sellel tätoveeringul ka sügavam tähendus, aga siin on liiga vähe ruumi selle selgitamiseks.

Kas peale selle on Sul veel tätoveeringuid? Kui on, siis mitu?

Jah on küll, kokku on neid kolm, aga tahan juurde teha. Ühe käen teen kindlasti täis, siis vaatab edasi.

Kas oleksid nõus endale tätoveerima Reaali logo või midagi muud selletaolist?

Reaali logo vast mitte, aga midagi taolist, näiteks lend ja klass (133c) olen isegi kaalunud.

Kuhu ja mida Sa endale mitte kunagi ei laseks tätoveerida?

Minu jaoks on tätoveerimisel kaks kuldsel reeglit: ülikonna alt ei tohi välja paista ning tätoveering peab olema maitsekas ning n-ö sobima minuga.

Äkki oskad soovitada head tätoveerimise kohta?

Mamas Pride Tattoo, Erm Tattoo, Meeri-Marie (väga hea noor tätoveerija), Bad Pen Pal Tattoo.

Kuidas su pere sellesse suhtus?

Hästi, nii isal kui õel olid juba olemas ning nad on mind alati sellega toetanud.

KARL GREGOR BAUMANN 134.C

Miks just selline? On sellel ka mingi tähendus?

Idee meeldis mulle ning antud tätoveering seob mind merega. Olen surfanud juba pea 12 aastat ning selle aja jooksul tekkinud sidet oli vaja kuidagi tähistada.

Kas peale selle on Sul veel tätoveeringuid? Kui on, siis mitu?

See on hetkel küll ainus, kuid kindlasti tuleb lisa, loodetavasti lähiajal.

Kas oleksid nõus endale tätoveerima Reaali logo või midagi muud selletaolist?

Logode või kirjutiste tätoveerimisele olen kõvasti vastu, sest loll pilt on lihtsamini välja vabandata kui endise pruudi nimi.

Kuhu ja mida Sa endale mitte kunagi ei

laseks tätoveerida?

Ilmselt ei tätoveeriks ma kunagi nägu või kaela. On ka teisi piirkondi, mida ei tätoveeriks, kuid jätan need viisakuse huvides nimetamata. Logod, nimed ja kirjutised on samuti “*big no-no*” minu jaoks, sest nende mõte on liiga selge ja ühetähenduslik.

Äkki oskad soovitada head tätoveerimise kohta?

Ise tegin tätoveeringu ühe mehe juures, kes töötas varem salongis, mis kahjuks kinni pandi. Nii saab tätoveeringu kõige odavamalt, kuid risk on mõnes mõttes suur. Parimad ja tuntumad salongid on ilmselt Bad Pen Pal ning Pirados Tattoo stuudio. Hind on nendes kohtades krõbedam, aga hea töö maksabki palju.

Kuidas su pere sellesse suhtus?

Perel polnud selle vastu eriti midagi, sest olin eelnevalt selle nendega läbi arutanud. Kui koju jõudsin, oli üllatus muidugi suur, sest vanemad ei uskunud, et ma päriselt seda teen. Vanavanemate silmis oli näha natukene pettumust.

BRIGITTA TAMSAR 136.B

Miks just selline? On sellel ka mingi tähendus?

Minul on väga kindel tähendus ja lihtsalt suvalist ma endale tätoveerida ei laseks. Ma tahtsin, et mu *tattoo* oleks tagasihoidlik, ühevärviline, aga hallist massist erinev ja et seda oleks näha. Mu tätokas on kanguru ja minu jaoks on sellel väga sügav tähendus – see võtab kokku minu vahetusaasta Austraalias ja meenutab mulle igapäevaselt mu elu ja sõpru seal.

Kas peale selle on Sul veel tätoveeringuid? Kui on, siis mitu?

See on hetkel mu ainus tätokas, aga tahan kindlasti juurde teha. Tätoveeringutega on juba nii, et kui ühe teed, siis tuleb pisik kaasa. Suvel on plaan juba uus teha.

Kas oleksid nõus endale tätoveerima Reaali logo või midagi muud selletaolist?

Ma ei tea, kas ma päris Reaali logo tätoveeriks, aga võib-olla on tõesti mõni minu tulevane *tattoo* midagi, mis minule seostub Reaali ja reaalikatega.

Kuhu ja mida Sa endale mitte kunagi ei laseks tätoveerida?

Ma ei laseks endale mitte kunagi kellegi nime tätoveerida. Mul ei ole midagi

inimeste vastu, kes seda teevad, aga see on midagi, mida ma iial ei teeks.

Äkki oskad soovitada head tätoveerimise kohta?

Mina tegin enda oma Bad Pen Pal stuudios ja väga kiidan ja soovitan. Töö oli professionaalne ja õhkkond tore.

Kuidas su pere sellesse suhtus?

Minu ema oli see, kes minuga kaasas käis ja poole eest maksis, tema oli ka ainus, kes teadis, et olen minemas – teistele tegin üllatuse. Vennaga jagame ammu juba ühist armastust hipsterlike tätoveeringute vastu ja õde suutsin vägagi üllatada. Isa siiani küsib, kas see on ikka päris, aga midagi halba keegi öelnud ei ole.

LIISA ŠEVTŠUK 134.B

Miks just selline? On sellel ka mingi tähendus?

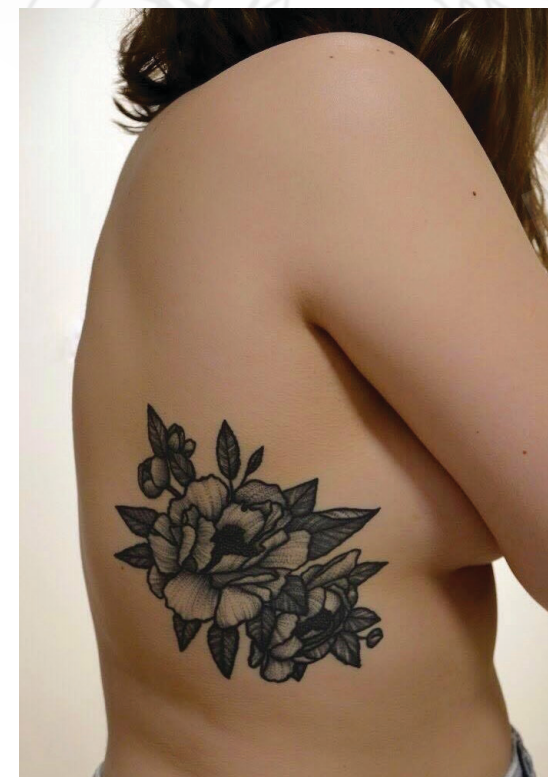
Ma tahtsin pojenge teha, sest need on mu lemmiklilled. Eri suuruses lilled kujutavad mingit osa mu elust. Kõige suurem lill kujutab mu kodu, peret ja sõpru Eestis, kus ma kõige kauem elanud olen. Suuruselt teine pojeng kujutab peret ja kodu Saksamaal ning ülejäänud väikesed lilled kujutavad kõiki avastamata paiku ja sündmusi, mis on alles ees.

Kas peale selle on Sul veel tätoveeringuid? Kui on, siis mitu?

Ei, see on mu ainuke tätoveering, aga juurde tahaks küll mõne kunagi teha.

Kas oleksid nõus endale tätoveerima Reaali logo või midagi muud selletaolist?

Reaali logo sellisel kujul nagu ta on,

töenäoliselt mitte. Võibolla mingi sümboli, mis oleks Reaaliga seotud, kuid mille tähendusest ainult mina teaksin.

Kuhu ja mida Sa endale mitte kunagi ei laseks tätoveerida?

Ma proovin lähtuda pigem sellest, mida ma tahan tätoveerida, seega ei keskendu nendele asjadele, mida ei tahaks enda nahale.

Äkki oskad soovitada head tätoveerimise kohta?

Bad Pen Pali õhkkond ja kunstnikud jätsid väga positiivse mulje. Ma läheksin hea meelega sinna tagasi.

Kuidas su pere sellesse suhtus?

Nad suhtusid mu tätoveeringusse rahulikult. Võibolla oli asi selles, et ma olen neile oma soovist juba väga pikalt rääkinud ja nad suutsid selle mõttega harjuda. **R**

PAJATUSI KÕIGE TARGEMATELT

////////////////////

Markus Remmet 133C

Maarja Helena Elisabeth Hoop 133B

Oliver Porkma 133A

12.A ELLUJÄÄMINE

„Väljas oli ilus ilm ja 133A õppis eeskujulikult ruumis 201 füüsiat. Tol saatuslikul päeval rääkisime elektrist ning elektrilöögi mõjust inimkehale. Tom väitis, et väike surtsakas ei tee paha midagi ning ta palus väite tõestamiseks üht vabatahtlikku tahvli ette. Tõusin esipingist, läksin Tomi kõrvale ja sain endale pisikese aparaadi kätte. Vajutasin nupule ja tulemus oli üks elu parimatest kaifidest. Kui õpetaja Reimann käsib pea ahju panna, siis seda te ka teete.”

– Mattias Kitsing 2018

„Tallinna Reaalkool väärtustab traditsioone ja siin ei ole traditsiooniks magada.”

– Anonüümne programmeerija

„GIS on parim valikaine.”

– ???

„Ära muretse, keerulisem on siit koolist välja kukkuda, kui seda läbi teha.”

“Kui sa elad äärelinnas, siis *good luck!*”

– Mattias Kitsing 2018

„9. või 8. klassi füüsikaolümpiaadi lõppvoorus leidis aset juhtum, mille tõttu ei korraldata enam olümpiaadil osalejate majutust liftiga hoonetes. Nimelt üritas ühe lennukaaslase mittereaalikaastuttav tõestada, et liftidele seatud kaalupiirangud ei ole vajalikud. Ta hüppas liikuvast liftist nii kaua, kuni see enam ei liikunud. Loo moraal: ära sõida liftis võõraste inimestega.”

– Anonüümne programmeerija

„Mina võtan Reaalkoolist kaasa teadmiste pagasi, head kogemused, kallid sõbrad ja neerukivid.”

– OP 133.a

„Teoreetiliselt peaksid Photoshop ja ajaränded kaamera seadetes suusatundide

arvu vähemalt kolmekordistama. Pole ise siiski kontrollinud.”

– Anon.

„Õpetaja lubas kursusehinde viie neile panna, kes suudavad GAGi või TIKi kodulehe ära häkkida. Kuuldavasti on mõned seda varem ka suutnud.”

– Anon.

„Kooli Wi-Fi abil torrenteid alla laadides tuleks kasutada kiirusepiirajat, sest muidu teistele internetti ei jätku.”

– Anon.

„Eelmisel aastal üritasin realw parooli häkkida ja jätsin ühel läpakal kogemata õpilasele administraatori õigused. Ups.”

– Anon.

„Kooli võrguketas on liiga väike, et sinna tunnis alla laetud arvutimänge installida, kasuta C ketast.”

– Anon.

„Kui te käisite enne Reaali gümnaasiumit PMG-s, siis ärge seda klassikaaslastele mainige. Mõni kiusab teie Põllumajandusgümnaasiumi tausta 3 aastat.”

– Kitsing

„Ühel suvisel päeval otsustasime koos vene keele õpetajaga, et viime tunni läbi õues. Õpetaja tegi ukse lahti, lasi kõigil väljuda ja pani ukse kinni. Olime juba fuajees ja järsku helistab üks klassiõde ja ütleb, et ta on klassis luku taga. Sellepärast peabki puudujaid märkima!”

– Anon.

„Põhikoolis otsustas tollane klassivend keemia tunnis katseklaasi salvrätikuga piirituslambi kohal hoida. Tulemuseks põlev salvrätik ja suured armid laua peal :)”

– Anon.

„Kuuendas või seitsmendas klassis tuli tuhin joonistada meeste suguelundeid. Hiljem leidsime e-koolist õpetaja teate „EI taha rohkem falloside näha.”

– Anon.

„Väike linnuke siristas, et kui teil on sünnipäev ja üks kindel matemaatikaõpetaja, siis te võite kontrollitöö parema hinde saada.”

– Anonüümne programmeerija

12.B ELLUJÄÄMINE

1. Kunagi kümnenda klassi alguses kirjutas Herodes klassi-*chat'i*, et kus meil matemaatika tund toimub. Anette vastas, et 206. Herodes aga ütles, et seal on mingid jorsid sees. Anette: „Ma kardan, et need jorsid oleme meie....“ Nii juhtub, kui harva koolis käia.

2. Füüsika klassi (201) astmete alla saab ronida. Seal on huvitavaid vanu kontrolltöid. Auditoriumiklassi alla saab ka ronida, aga see vajab rohkem vaeva. Aula poodiumi alla saab, kuid seal pole midagi väga huvitavat.

3. 12. klassi jõudes võib mõningaid kodukorra eeskirju rikkuda. Näiteks käia pusaga koolis. Jube mugav on.

4. REKi ruumist on kõige lihtsam katusele saada.

5. Kusagile kooli lakke on kleepunud ühe teatud kümnendiku omal ajal paigaldatud Katjes poolik kummikomm. Kui keegi selle leiab, siis palun paigale jätta.

6. Ootas kunagi tüdrukute 3. korruse üksiku vetsu ukse taga. Üks noormees jooksis meeste vetsu just nagu kümnendik õp Kangro tundi kell 7.59. Selle tormamise tõttu lendas uks tema järel laia kaarega lahti ja kogemata tekkis silmkontakt minu ja ühe pissuaari taga seisva tuttava vahel. See võis olla minu senise elu kõige kummalisem hetk.

7. Keemia klassi laepaneelide vahele saab peita *bluetooth* kõlari ja sealt halba räppmuusikat keemia tunni ajal lasta.

12.C ELLUJÄÄMINE

1. Külma talvepäev

Kahel noorhäräl olid kodus küttepuud otsas ja külm näpistas. Tahtmatusest külma majja minna, otsisid mehed lahendust. Käisid ja luusisid, mõtlesid ja mõtlesid ning lõpuks leidsid nad reaali parklast kasutuskõlbmatu euroaluse, peksid selle kurikatega tükkideks ja viisid taksoga koju, tegid ahju tule ja jäid ellu...

2. Piiridest väljumine

Kristofer ja Sebastian otsustasid kenal reedesel õhtupoolikul, et linnas on nende isiksuste avardamiseks liiga palju piiravaid faktoreid. Esimese asjana võtsid noorhärad endalt riided seljast ja läksid ümber reaalkooli jooksma.

3. Kohviga kooli peal (kuidas kohv turvaliselt ülemistele korrustele toimetada)

Tüdrukud – rääkides kohviskeemidest, siis talvel on koolis külm → tüdrukud panevad salli ümber → peidavad trepist üles minnes kohvitopsi salli alla → õpetajad ei saa midagi aru → saad talvise külma ja unepuuduse üle elamiseks matemaatikas kohvi juua.

3.1. Poisid – Siim ja Sebastian söövad kohviube öösel füüsika tööks õppides. Võtavad peotäie kohviube ja närvivad neid, skeem töötaks ka koolis → pole topsi → Õpetajad on rahul. (Ei soovita, mõlemad said kofeiini üledoosi ja füüsika KT kahe.)

4. Klassi ees au päästmine/*multitasking* Sebastian on parajasti õpetaja Vatseli tunnis tahvli ees improviseerimas, kui talle Stenveri pidevatest vahelühioigetest ja „surumisest” küllalt saab. Mida teha? Sebastian vaatab Stenverit – Vatselit – Stenverit – Tahvlit, näeb sõna „faktid”, vaatab siis kurja pilguga Stenverile otsa ning ütleb „FAKK-TÕ”. Manööver õnnestus suurepäraselt, sest ainult õpetaja Vatsel jäi viimati öeldud lause üle pikemalt järele mõtlema – kõik teised naersid laginal Sebastiani *comeback'i* üle.

RE

#MANGTOO

Iris Luik 134C

„Eesti Mõjukad 2017” tabelis 22. kohale platseerus. Tundub, et mõned loomad on tõepoolest teistest võrdsemad. Kuid kas meie aja kangelastel on tõesti lubatud naisi sünnituskohalt katsuda rohkem, kui mõnel Jüri või Martinil, keda reedeõhtuti Vanalinna tänavail lallamas võib kohata?

Ega ma ei ole kunagi arvanudki, et Igor Mang normaalne on. Mitte kunagi. Mees, kes 68 eluaasta juures näeb välja nagu 90 ning jalutab kepi ja koeraga prohvetlikult mööda Tallinna tänavaid, lihtsalt ei saa ju normaalne olla. Lõpuks said minu mõtted ka kinnitust: Mang on esmaklassiline ahistaja, kes suudab ahistada (isegi puuõõnsustes) tsakrate avamise varjus ning selle eest ka 70-eurost tunnihinda küsida.

Mangi loo juures on kõige kurvem see, et ikka leidub inimesi (enamasti meesterahvaid), kes Mangi kaitsma tõttavad. Süüdi pidavat olema hoopis tähelepanupuuduses vaevlevad naised, kuna Igor on ju aus ja soe mees, kes vaikselt oma tähekaarte koostab. Eks oma osa annab sellele ka kurb tõsiasi, milliseks arvamusiidriks on eesti meedia ühe sotsiaalkorteris elava kõrghariduseta soolapuhuja teinud. On valus tõdeda, et Mang 2016. aasta Arvamusfestivalil ühe õhtu peasineja oli, ning et ta EPL-i

Sel puhul avaldan solidaarsust Maalehele ja kõigile teistele ettevõtetele, kes oma majanduslikud huvid tagaplaanile suudavad panna, et moraalsed väärtused saaksid võidutseda. #Metoo liikumise puhul ei ole ju tegemist „meestevastase kampaaniaga” nagu hr Mang väidab, vaid inimlikkuse võidukäiguga 21. sajandil. Selle taga on soov mitte tunda end ohustatuna nii tähetarga juures kui ka ööklubis.

Tsiteerides klassikuid, Kivirähki ja Juurt, siis Eesti suurim ahistaja on vene pensionär, kes elab koeraga sotsiaalkorteris ja kirjutab horoskoopi põllumajandusliku kallakuga ajalehele. Kuid vaatamata sellele, et Eesti suurim ahistaja on pensionär ja arvamusiidriks, peab ta saama õiglase karistuse oma aastatepikkuse nilbe topeltelu eest. Selles osas ei aita astroloogi ei välismaale pagamine ega vana sõber Savisaar.

Ajakirjandus sünnitas Mangi ning nüüd võtab see talt elu. Elagu eesti meedia! **RE**

#mangtoo

Autor: tundmatu meemimeister

VAIMUTOIT

Liis Liivand 135A

Nüüd kui suvi on ukse ees ja kõigil loodetavasti aega jalaga segada, on aeg lõpetada tuupimine, sõita mööda Eestit ringi ja harida end läbi kogemuste. Siit teile mõned teatrisoovitused enda nähtu ja kõrvalt kuuldu põhjal.

„Murru 422/2” (Kinoteater)

Rummu karjäär on mitmed käinud, kuid kõrval asuvasse Murru vanglasse on vähesed vabatahtlikult sisse pääsenud. Nüüd on see võimalus! Saab jalutada vanglas, kogeda ja kuulata, mida vangid on seal aastakümneid tundnud, näha ja mõelda. Kõvasid toole pole põhjust karta, sest tegemist on parimas mõttes teatrimatkaga.

„Praegu pole aeg armastamiseks” (R.A.A.A.M)

Veidi kreeka tragöödiat, veidi klassikalist komöödiat, huvitav mängupaik, põnev välislavastaja, palju häid näitlejaid – mida muud võib ühest lavastusest tahta? Sellel lavastusel tõesti millestki puudu ei jää. Lavastus oli nomineeritud ka mitmes kategoorias tänavustel teatriuhindadel, nii et kui te mind ei usalda, siis usaldage professionaale.

„Kõrboja perenaine” (Ugala)

See lavastus viib ellu tõelise eestlase tõelise suveõhtu – maalähedane vabaõhulavastus Vargamäe heinamaadel Tammsaare romaani põhjal. See on soe soovitus just neile, kel „Kõrboja peremees” või külastus Vargamäele klassiga veel ees ootamas, sest see on nii hea võimalus klassis hiilgamiseks kui ka ise põhjalikumaks süvenemiseks.

„Isamaa pääsukesed” (Draamateater)

Üks viimaseid teatrisarja „Sajandi lugu” lavastusi, mis räägib 2010. aastatest ning valmib Draamateatri ja Nargenfestivali koostöös. Andrus Kivirähki näidend tõmbab paralleele saja aasta taguse eluga. Kui siis ei viitsinud mehed sõtta minna, siis selles lavastuses ei viitsi nad näitemängu teha ning lõpuks peavad naised kogu koorma enda õlule võtma. Lavastust mängitakse nii Keila Kultuurikeskuses kui Omari küünis Naissaarel, nii et valivama vaataja jaoks on isegi valikuvõimalust.

„Vürst Gabriel ehk Pirita kloostri viimased päevad” (Tallinna Linnateater)

„Viimse reliikvia” film on kõigil vast peas, kuid kes raamatut lugenud on? Kui „Viimne reliikvia” oli meie vanavanemate põlvkonna tõlgendus Bornhöhe raamatust, siis nüüd näeme järgmise põlvkonna tõlgendust, seekord lavastusena, kus näeb nii lavavõitlust kui uhkeid kostüüme.

R.A.A.A.M-i lavastusest „Praegu pole aeg armastamiseks”
Allikas: R.A.A.A.M-i kodulehekül

„Kremlis ööbikud”

Narvas on Joala tänav, kus kunagi mürises tekstiilitööstusettevõtte Kreenholmi manufaktuur, mille üüratu hoonete kompleks seisab hetkel tühjana. Sel suvel on seal võimalik näha lavastust NSV muusikatööstusest ja Jaak Joala elust, keda kehastab Märt Avandi. Saab kuulda Joala Radari perioodi laule ansambli Lexsoul Dancemachine esituses. Lavastuse piletistuga toetatakse Tartu uue teatri majakampaaniat ja uue teatrikeskuse rajamist.

„Pikse pill” (R.A.A.A.M)

Tegemist on „Praegu pole aeg armastamiseks” lavastaja teise lavastusega Eestis. Udmurdi lavastaja on läbi töötanud Kreutzwaldi poolt kirja pandud „Eesti rahva ennemuistsed jutud”, millest lähtubki kogu lavastuse tekst. Jämeda pullitalis mängitavas lavastuses on lootus teada saada, mis juhtub, kui me kohtume oma esivanematega, kelle maailmapilt on hoopis teistsugune.

„Toomas Nipernaadi” (Temufi)

Tõeline ood suvele ehk Nipernaadi seiklused läbi Eestimaa on hea viis, kuidas augustis suvi kokku võtta. Nipernaadi hetkes elamise oskust ja kiiret kohanemisvõimet läheb meil kõigil vaja. Nimiosas on Päär Oja, keda talvel võis paar korda ka koolis märgata, kui ta ennast Anton Õunapuuna kõigi reaalkate südamesse mängis. **R**

Ugala lavastusest „Kõrboja perenaine”

Allikas: Ugala Teatri kodulehekül

NAGU KALA VEES

Elina Liibak 135.c

Regita Luukas 135.c

Vahet on ka Teile silma jäänud kõigi lemmiku Reaali söökla menüüs ilutsevad kalaroad, mis iga neljapäev nagu kord ja kohus ilma valgust näevad. Kuid kogu selle omega-3 rasvhappe külluses on märgata, et erinevatest nimedest sõltumata tundub, et taldrikul on ikka iga kord see sama kalakene, millel ümber pruunikas koorik. Tekib küsimus, kuidas küll saab sisuliselt sama rooga niivõrd erinevalt kutsuda. Nüüd on sööklataidide ja sööklajuhataja mured lahendatud, sest siit tuleb hulk originaalseid nimesid, millega ära petta toidugurmaanid Gordon Ramsay'ist nendeni, kes suudavad ka võileiva tegemisega oma köögi söestada.

- Kuumtöödeldud kalafilee
- Praekala taigas
- Pannil vähese õliga keedetud merehõbe
- Vahemerepärane kalafilee
- Kuumutatud selgroogne
- Me leidsime Nemo?!
- Vee-elajas taigas
- Maismaa loom, kes juhtumisi on tegelikult veeloom, praetult.
- Arieli iidne esivanem
- Merineitsi, ainult, et lisaks alumisele osale on ka ülemine osa kala oma.
- Kana (kirjaviga, tegelikult kala)
- Ei suutnud Willyt päästa :-(
- Kala, kes läbis endotermilise protsessi
- Jahtumise vastandprotsessi läbinud kala
- Energiliselt kuumtöödeldud, euroopapärane selgroogne keelikloom, kaetud dehüdreeritud

nisujahust valmistatud süsivesikuterikka pagaritoote puruga, maitsestatud soolakristallidega
◦ Dekonstruksiooni läbinud kala tempura

Meie soovitame igal juhul seda paljunimelist hõrgutist koolisööklas nautimas käia, sest nagu vanad eestlased juba ütlesid, heal lapsel mitu nime. Ja kui mõnel ikka veel ei tekkinud hingematvat kirge kala järele, siis olge mureta, prae järjekorras ootavad Teid seltsimehed praekartul ja külm kaste. Ja mine sa tea, ehk inspireerisid need kalaroad kedagi ideele, et miks mitte ka kodus mängida *masterchef*’i ja kooliväliselt nautida mõni päev kala.

SEEKORD... TALLINNA KESKLINNA PÕHIKOO

Helery Pikk 135C

Kevad on muutuste aeg, seega tulimõttele teha intervjuu tavapärase Väikese Maja asemel hoopis kahe muheda Tallinna Kesklinna Põhikooli 5. klassi õpilasega. Mind kui uut reaalkat väga huvitas, kuidas keskmine kesklinnapõhikoolikas Reaali suhtub ning kuidas ta asjadest aru saab. Siin ta on:

Mida peate kõige suuremaks erinevuseks Reaalkooli ja Kesklinna põhikooli vahel?

M: Nuuh meie kool on nagu tasuline...
D: TKP on väiksem ja Reaal on 130 aastat vanem. Meil on ainult 5 aastat vana.
M: Neid erinevusi ei ole nii palju ka tegelt, meil on sama õppekava ja samaseid õpetajaid, nt Tiia Luuk ja Reet Oriik ja veel mingid.

Kui palju on teile õpetatud koolis Reaali ajalugu?

D: Ikka korralikult.

M: Iga aasta oleme midagi õppinud.

Kas te peate ennast reaalkateks?

D: Ei.
M: Ma ei tea, need reaalkad on natuke imelikud mõned.

Kas te suhtlete reaalkatega? Ja kui suhtlete, siis kus?

D & M: Jaa!
D: Põhiliselt vahetundides ja eriti põhiliselt söögivahetunnisabades.
M: Käin mõnega samas trennis.

Aga nad olid ju teie arust imelikud?

D: Mina ei öelnud, et nad imelikud on!
M: Mitte kõik, aga enamus. Nad käisid meid ükskord talvel jääpurikatega hirmutamast.

Mida te teate Reaali vaimust?

D: Mingi vaim, kes elab Reaalis?
M: Meile räägiti vist kolmandas klassis, et Reaalis reaalselt ongi mingi vaim, nagu kummitus.

Kas te teate, kes on Tallinna Reaalkooli direktor?

D: See Ene Saare?
M: Ene Saare jah.

Kas te olete kunagi Reaali Poissi üldse lugenud? Kas teie koolis on võimalik

seda lugeda?

M: Meie koolist minu arust ei saa seda kätte. Võib-olla sealt valvelauast saab, aga ei ole küsinud. Seda numbrit ma kavatsen küll lugeda.
D: Mina olen lugenud, õe käest sain.

Mitu inimest teil klassis on?

D & M: 20

Tundub siis, et õpetaja ja õpilase vahel on palju suhtlust?

D: No õpetajad suhtlevad, aga iseasi, kas õpilased vastu ka suhtlevad.
M: Kõik lapsed saavad suht palju tähelepanu. Kui me vahepeal koolis koridoris kulli mängime, siis jääme alati vahele.

Mis on teie kooli sümbolid?

M: Hõbedane müts, mis on minu arust palju ilusam kui kuldse äärega müts.
D: Koolivorm on ka – särk ja kampsun ja püksid. Ja logo on ilma selle siksakita.

Kui te lõpetate põhikooli, kas te saate sõrmuse ka?

M: Selles mõttes, et keegi ei ole siiani seda kooli lõpetanud.
D: Ma kardan, et meid visatakse pärast seda intervjuud koolist välja ehk sõrmust ma küll ei näe. **R**

ÜTLUSED

V. Raja: „Need tööd, mis ma siiani parandanud olen, on päris head olnud.”
Õpilane: „Wait for it.”

V. Raja: „Mina olen ainuke armastus siin tunnis.”

E. Saar: „Teiega on hea eksperimenteerida, te olete nõus.”

M. Somelar: „Ahistama peab selleks, et võimul olla.”

M. Kanne: „Ma annan teile nüüd koduse töö ja siis saate koju nutma minna.”

E. Vatsel: „Mis kukutab maailma?”
Õpilane: „Vene keel.”

E. Vatsel: „Reaalkool ongi nagu mägedes matkamine.”

M. Saar: „Tänapäeval tõlgendatakse otsekoheust ja ausust sageli ebaviisakusena. Aga noh, kui on võimalus solvuda, siis ei saa ju seda ometi kasutamata jätta.”

M. Saar *telefon heliseb*: „Oi vabandust, kolleeg helistab...arvatavasti hädaolukord... aga nojah.” *paneab kõne kinni*

M. Saar: „Mida teevad 40+ mehed maapiirkondades?”
Õpilane: „Joovad.”

A. Kell: „Inimene mõtleb siis, kui tal selleks vajadus on.”

P. Karu: „Luite taha tuulevarju pole mõtet minna. Või kui tahad, et tulevased põlved sinu sealt leiaksid, siis muidugi.”

K. Veskimets: „Täna on naistepäev, aga kunagi vene ajal tähistati ka meestepäeva. Kas keegi teab, millal tähistati meestepäeva?”

Õpilane: „Terve ülejäänud aasta.”

K. Koit tundi segavale õpilasele: „Sa ei pea näitama, et su kruvid logisevad. Ise tead ju, et see, mis on maailmas katki, vahetatakse välja.”

M. Olspert: „Kuulge, kas keegi paneks ta vaikima?”

M. Saar: „Paneme ukse kinni. Väikestel lastel on komme teha häält.”

M. Saar: „Kes meil lendavad siin läikivate asjade peale kohale?”

Õpilane: „Naised.”

Saar: „Noh, nemad ka, aga ma tegelikult mõtlesin harakaid.”

M. Kanne: „Võtke vabu päevi reedeti, kui pole matemaatikat.”

P. Karu: „Ma olen vaadanud, et võrreldes selle ajaga, kui mina koolis käisin, on see maa ikkagi vanemaks jäänud.”

V. Raja: „Tark naisterahvas on ilus naisterahvas.”

Reaali Poiss himustab õpetajate ütlosti. Palun tooge kõik vähegi vaimukad sõnavõttud meie 4. korruse postkasti või kirjutage siia:

			8			3	7	5
	9					6		
			4			2		
8					1	4	5	
	1			9			2	
	6	5	7					9
		3			7			
		8					4	
9	7	1			4			

	4			9	3			
				5				8
		5	6	4	8	1	7	
		1	7			9		6
4		3			5	8		
	1	4	5	3	9	7		
5				1				
			4	7			8	

PALJU ÕNNE!

Martin Saar	04.06
Triinu-Liis Vahter	14.06
Reivo Maasik	20.06
Tiia Niggulis	20.06
Paula Randver	25.06
Helli Juurma	29.06
Tiina Talvi	30.07
Helen Kaasik	06.08
Erik Mäe	19.08
Meelis Songe	20.08
Kati Kurim	29.08
Andres Talts	31.08

Peatoimetus

Kirke Kaur 135B
Karmen Laur 135C

Kujundus

Joosep Viik vill132
Susanna Mett 134A

Küljendus

Susanna Mett 134A

Toimetus

René Piik 134A
Erko Olumets 134A
Brita Kärt Vähejaus 134B
Hanna Eliis Talving 134B
Birgit Saliste 134B
Iris Luik 134C
Kristofer Mäeots 134C
Kristjan Baikov 134C
Liis Liivand 135A

Keeletoimetus

Tarmo Pungas 134A
Margareta Päts 135B

Toimetuse nõuandja

Mirja Särg

Aitäh

Oliver Porkma 133A, Maarja Helena Elisabeth Hoop 133B, Markus Remmet 133C, Hugo Rebane 133B, Siret Siim 135C, Anette Rimmelg 135C, Helery Pikk 135C, Elina Liibak 135.c, Regita Luukas 135.c

Kaanefoto

Anette Kuuseorg 133B

Lehe nr

155